

— И на небето да се качишъ, пакъ ще те хвана. Ти съ петъ-шестъ зърна се наядашъ, пъкъ мене три самуна ми не стигатъ, та по-долу ли отъ тебе ще остана.

И той се покатерилъ на дървото да лови гължба. Като се качилъ на върха, гължбътъ литналъ, умникътъ литналъ по него, падналъ и се пребилъ.

Останали двама умници. Единиятъ рекълъ:

— И това мѣсто е дяволско, и отъ тукъ да бѣгаме.

Тръгнали. По едно време единиятъ взелъ да се бие по главата и да си дума нѣщо.

— Какво, какво побратиме? — попиталъ другиятъ.

— А бе, не знамъ, като тръгнахъ, запушихъ ли кацата съ саламурата или не съмъ.

— Голѣма работа! Да идемъ да видимъ!

Съгласили се и отишли да видятъ кацата. Умникътъ на когото била кацата, надникналъ въ нея и не можалъ да види добре, има ли нѣщо или нѣма. Той бръкналъ съ ржка и изпищялъ съ колкото гласъ ималъ. Въ кацата имало змия и го ухапала.

Пищѣлъ той, викалъ, а другарътъ му го утешавалъ и думалъ:

— Единъ червей те клъцна и ти не можешъ да търпишъ, ами да те клѣвне квачка съ дванадесетъ пилета, какво ще правишъ?

Той го утешавалъ, а она викалъ, охкалъ, посинѣлъ, подулъ се и умрѣлъ.

И така отъ тристата умници останалъ само единъ.

— Ехъ, — рекълъ си той, — отъ толкова души само азъ останахъ, азъ трѣбва да съмъ най-умниятъ. Чакай да събера другари и да имъ стана войвода. Тръгналъ презъ гората и почналъ да вика:

— И-и!...

Въ гората имало ловци. Умникътъ съ викането си имъ прогонилъ лова. Тѣ го хванали, набили го хубаво и го пуснати.

Умникътъ побѣгналъ презъ гората и дошълъ до една рѣка. Надъ рѣката имало високъ мостъ. Като минавалъ моста, той рекълъ:

— Бре, толкозъ ме биха, чакай да видя имамъ ли по гърба синьо.